

דפושט ומברך. בעודו עומד, צריך שיהיה לפניו בימה או כסא, שתנוח עליו המגילה, (י) ולא תהיה נגדרת בארץ.

ה מי ששכח (יז) ולא ברך "שהחיינו" - אם נזכר אחר שהתחיל, (יח) יברך במקום שנוכר. ובספרי הק' "מקבצאל" העליתי, דאם לא נזכר עד אחר שכבר קרא גם פסוק עשרת בני המן, אף-על-פי שעדיין לא גמר כל המגילה, (י) לא יברך "שהחיינו" שם במקום שנוכר.

ו (יא) אם השמיט הקורא מלות בקריאתו, אפילו שהם תבות שאין מפסידין ענין הקריאה - לא יצא אה"ח 1234567

ציוני אשר

ס"ק ו) כתב: קיבדך בין הפרקים. ובמחלית סקל (ס"ק ד) כסס הלחם חמוצים כתב: בין הפרקים דמגילה היינו בין פרקא לפרקא. אבל באקל אברהם כתב, (ס"ק ד) אפשר שהוא בין פסוק לפסוק. והוא דוקא לקורא אבל לא לשומע. ואפשר קלזה כיון רבינו שכתב "יבדך במקום שנוכר" דסיינו קיבדך בין פסוק לפסוק.

(יג) ולא תהיה נגדרת: מקום כיוון כתבי הקודש. מועד לכל חי (סי' לא או' פט), ובספרו רוח חיים (סי' תרנ" ס"ק ד) וכ"כ במנסת הגדולה (סי' תרנ" ופרי חדש (קס).

(יד) ולא בירך שהחיינו: וסוף הדין אם שכת לברך על מקרא מגילה. או קעקע ניסים. או שכת כלל ולא בירך כל סבוכות, יבדך במקום שנוכר. כף החיים (סי' תרנ"ב ס"ק תו). (טו) יברך במקום שנוכר. במנסת מורס (סי' תרנ"ב

אבן חי

עשייתה קיימת מברך אחר עשייה, ואם דבר שעבר, הוא אינו מברך ע"ש.

ובדין ברכות קריאת המגילה הוא בכל שכן, אם כשעוסק בהידור מצוה נחשבת עדיין עובר לעשייתו, כל שכן כשעדיין עוסק במצוה, ובנידון דידן אחר קריאת עשרת בני המן עדיין לא נגמרה המצוה ויכול לברך שם ברכות ששכת. וכיו"ב כתב הרמ"א בהג"ה (סי' תלב ס"א) שאם התחיל לבדוק בדיקת חמץ בלא ברכה יברך כל זמן שלא סיים בדיקתו ע"ש. וכן בברכי יוסף (תרפג) כתב בשם מהר"י מולכו, שהשוכח לברך על ההלל לפניו, ונזכר באמצע ההלל יברך במקום שנוכר ויסיים ההלל על הסדר. ע"ש. והוא הדין בנידון דידן.

וכך כתב בספר נהר שלום (סי' תרצב ס"ק א) כל שלא סיים קריאתו מברך הברכות במקום שנוכר, וכ"כ בסידור בית העובר (ל' מגילה או' ז) ובמועד לכל חי (סי' לא או' עד).

(יא) אם השמיט: כמגילה (יח:) תנו רבנן, השמיט בה הקורא פסוק אחד לא יאמר אקרא את כולה ואחר כך אקרא אותו פסוק, אלא קורא מאותו פסוק ואילך. מבואר מדברי הגמרא שאם לא חזר לקרוא אותו פסוק לא יצא ידי חובה, וכן הוא בתוספתא (מגילה פ"ב ה"א). והטעם כתב במנחת כיכורים (שם) דכתיב "והימים האלה נזכרים ונעשים", מה עשיית הימים אי

בקורא בציבור להוציא" וכן כתבו בשיירי כנסת הגדולה (הגב"י או' יד) ואליה רבה (ס"ק יב) וחיי אדם (כלל קנא או' כג) ועוד. אוצר החכמה והטעם שהשלית ציבור פושט ואח"כ קורא ולא שאר הציבור, ביאר רבינו בהמשך דבריו, לפי שהשי"ן עומד לפני התיבה שיש בו מקום לפשוט את המגילה, אבל שאר הציבור שאין לפניהם תיבה או שולחן יש לחוש שאם יפשוט את המגילה קודם הקריאה כאגרת תגור על הארץ.

(י) לא יברך שהחיינו: והטעם צריך לומר, דעיקר תוקף נס פורים נגמר אחר שקרא קריאת עשרת בני המן, ועל כן סובר רבינו אחר שקרא פסוקים אלו אם שכת לברך שהחיינו או שאר ברכות לא יברך אם נזכר, ויברך אותם למחר ביום לפני קריאת המגילה.

אולם דין זה צ"ע דהנה בשו"ת הג"ר עקיבא איגר (מהר"ת סי' יג) כתב בדין הדלקת נרות חנוכה, אם שכת לברך קודם הדלקת נרות חנוכה, ונזכר קודם שסיים הדלקת נרות ההידור, שפיר מקרי עובר לעשייתו ויכול לברך. ע"ש. וכך כתב רבינו בש"א (פרי וישב או' י) וז"ל: המדליק נר חנוכה ושכת ולא בירך אם עדיין לא גמר הנרות, יברך ברכת להדליק, וידליק הנשאר, ואע"פ דאלו הנשארין הן מן ההידור עכ"ל. וכדעת הרמב"ם (פרי' יא מה' ברכות ה"ה) שכתב: העושה מצוה ולא ברך, אם מצוה שעדיין